

*Marko Novak***OCEAN V KAPLJI****I.**

Kdo bi le pozabil vso izdelano arhitekturo
tistega nadutega trenutka,
ko si se vetru skozi luknjo, morska deklica,
izmuznila obalam neznanega sveta,
kot jadrnica z jamborom,
ki ni leto nobenega stoletja,
ampak mesec brez iznašlega imena,
in si si odgrnila z roko brez podstavka
tančico rakov, školjk in rib z nebesnega obraza?

Na plažah z obeh strani neba
si pljusnila drget, vestalka, gola,
kot pesem, ki vedno hoče biti brez vsega,
ker je to edino valovanje biti v vsem,
kot bi vsi živi in ugasli ognjeniki,
vsa srca potopljenih mornarjev,
za-bili v en glas, enkratno/vedno zašumeli
kot dotik kapljic in odsevov zvezd
v plesni točki sredi oceana.

Kdo bi se ne spomnil tistega,
kot enkratni blisk, spoznanja,
ko si mi s pisavo, komaj berljivo,
poševno, kot je tekač iz valov,
z vejicami iz dihljajev med ločili šepetanja,
pisala dekret, kot duši itinerar po koži,
in mi globoko, še čez nasipe za obalo,
razpustila vse pošasti prask in por,
ki kujejo, razjarjene, zaroto časa?

II.

Moščenice. Desno, sinje oko
kot domačinka, noč z mrežami in ribiškimi čolnički,
ki gre nališpana z luno in napudrana s kresnicami
zapeljevat zasidrane mornarje v zalivu,
čez valoviti krov prostora, časa.

S cerkvico, zvonikom na griču, si, vas,
odsev v kozarcu vina z drugega sveta
kot kakšen utripajoč nebesni sesek,
ki se je utrgal Mariji blaženi pod vrat,
ali opatijski mestni gospodični
zbezljal čez puritanski modrc
in s špičko strgal črni čipkasti oblak,
da je še zadnja tisočletna kombineža padla,
in vroče zemljino telo nasitilo duhá.

Kakor kakšen mrzel, peneči se šampanjec si,
cerkvetica na poraslem, oblem griču,
ki odžeya potniku, turistu, vročični izraz,
kakor so nekoč tvoje rajske plaže
z nimfami iz svetlečih se gladkih kamenčkov,
s sladko iskrenostjo potokov
osveževale smrtni znoj menihov,
ko je zvečer za vsakodnevnim malim
prišel po njih enkrat še velik, zvezdnat voz,
da jih čez Učko goro popelje v noč,
kot na skrivnostno, nepovratno pot.

III.

Jutro najiskrenejši je potok,
bistri svod pod trepalnicami tujke,
najlepša ženska šminka
na obrazu ustnic, dveh noči,
dveh belih rjuh, kjer vmes
les, premog, nafta čaka,
da se opolnoči iz voska

zlijeta dve iskri v plamen
in še zadnja se neznanka
iz vesoljnih, črnih lukenj
odgrne izpod tančice čipkastega mraka,
da luč v slapovih znoja potegnejo
v vrzel med obla griča,
dve nabuhli dojki, kot dve polobli,
dva možganska centra, dve obdobji,
ki se skorajda dotikata, a ne dotakneta,
in ko enkrat vseeno se, prelije
razodetje svojo brano,
preseče sekira svoj ročaj,
duša raztrešči svojo lobanjo,
da te odplavi v golo pokrajino,
zlije s tvojo edino sanjo
– dve nagi bedri, dva stolpa,
dve svetilnici izgubljenih mornarjev,
ki se ena z belo, druga s črno podvezico
sprehajata čez tvojo promenado,
in ko se trepetajoče, ves vznurjen,
dotakneš, ene ali druge nogavice,
vidiš, da je ni moč sleči,
ker enostavno paše zraven,
kot črno-belo ogledalo
ali okostnjakinja, ki jo ljubimkaš,
v kateri se vse šele začinja,
tudi otrok, briz, ljubezen in perioda,
ko se zjutraj rodiš med bele stene,
oblečeš črne hlače, siv pulover,
in si zobe umiješ z belo pasto,
da jih zbudiš in znova oživiš.

IV.

Blažena kipeča sila, mediteranska noč,
v trzajoči nosnici nad vrelini otoki.
Razmršene misli od razuzdanih vetrov
si češem z glavnikom večernega opoja
vse bolj zrelih, srednjih let,
in vse goreče želje, ki bi najraje ubežale,

zlepim za lase z briljantino.
 – Samo še gravitacijo zaprem
 za neučakana polkna nočnega raja
 in antinomije, raztresene igrače
 po, malce že, razvajanem vesolju,
 nazaj pospravim v omaro,
 potem pa kot kak staromodni vitez,
 zlikan in opran bršljan,
 po lestvi spolzkih listov spležem k tebi
 od tal do okna razsvetljenih nebes,
 in se čez nabrušeno rezilo podboja,
 čez ostrino svoje neprehodne silhuete
 prerežem, ženska, iz zapestja – vate.

V.

Katedrale dvignjenih rok, kapelice skrite med
 nogami, zvonovi, ki bingljajo s polnokrvnega oprsja,
 pravoslavne oble kupole cerkva z vršički,
 kot zvoniki ali antene, ki sesajo zlati sok z neba.
 Kot dve kači zvezani telesi v svojo večnost,
 ki se le v svojem sádu scela uglasita
 in zazvenita v akord vesoljne melodije,
 kot sozvočje bakra, listov, debla, biti . . .
 Hvalnica telesu je spev temu svetu,
 ki nam ga galebi v trenutkih plahutanja kril
 v črnem prednevihtnem molku
 stresajo v prahu z drugega sveta,
 ko skozi lojnice prestopimo okvir neba,
 da pozobamo iz nebesnih grozdov zrnje
 in si ga zvečer nalijemo v kozarce,
 zapolnimo s pijanostjo lobanjske luknje,
 luknje jedkane od časa,
 luknje razcefrane od glasov.
 Dišave olj, soli in mleka zemeljske kože
 so preproge in zavese tostrane paše,
 ko nadčloveško posvétí, posadí v oltar,
 zaradi njega samega, in drugega, človeka,

a jima znoj prek ust preclja v nektar,
ter vstavi med noge ambrozijsko sladilo,
da upočasni ljudem korak, ki bi se
drugače v drvečem kozmosu zgubili.
– O telo, popolni organizem, mehanizem žic,
vezi in tkiv, senzor za občutje svetega.
Enkratna polt in pot in najsvetlejša plaža,
kjer si trup posipamo z bistrim peskom
in misli mažemo s posvečenim maslom,
ko se zapiramo v parih v kabine obalnih malih rajev,
padamo kot enodnevnih muhe
v kratkotrajne puhe omedlevic,
in škilimo čez slečene bikinke,
skozi poparjeno trstičevje na venerinem griču
v sonce, ki nam vse daje,
ter se s šlaufi njegove florescentne avreole
med oblaki, madeži v brezčasju,
zadeti in vzburjeni od mesa valov,
a vzvišeni in prebujeni od njihove svetlobe,
spolzki kopamo, objeti, telo tesno ob telesu,
v temnečem se, zapirajočem oceanu,
ter se prebiramo v gladini morja
kot turisti neke uspele ali pokvarjene sezone,
ki bi si polpenzion podaljšali v posezono,
če bi to gostinci duš v telesu zmogli,
in koračimo v kopalkah čez plitvino
proti globini svoje mesečine,
kot kopalci, neplavalci, ali igralci,
nastanjeni za čas ob hrani, vinu, plesu, vodi,
v vnaprej že razprodanem letovišču smrti.

VI.

Še Mona Liza, sojenica, pripeljana iz Pariza,
smrt, ki nama nad telesi bdi z zida,
z zenicami molka, grožnje in noči,
ki naju s koščenimi trepalnicami in prsti,
nikoli ne spusti iz krempljev vida;
še ta nora ženska, pobegla iz umbolnice groba,
sredi strmoglavljanja nad naju

trzne z očmi in se prebudi,
ko si na postelji v sobi oceana,
v vesoljnem, še nedodelanem pritličju,
brodolomca z ladje preživetja
pod rjuho nimbov in glasov večera,
duši pljuskava čez peneči se obali
najinih telesnih sladkih robov
in si naoljeni, napeti, gladki koži,
ki razkrita skoraj že zmrzujeta,
omagana od bučanja nočnih valov
in voajerstva luninega sija,
pokrijeva še s staro deko,
obrobljeno z markerjem sonca,
da svoj spanec, moten od škržatov užitka,
ker je pač nedelja, dan počitka,
podaljšava, zaspana še, v nedogled.

